

1) Τὸ ἄσπρισμα ἐπιφανείας διὰ διαλελυμένης ἐν ὕδατι ἀσβέστου πολλαχ. Συνών. ἀσβεστοχύλισμα, ἀσβέ-
στωμα 1, ἀσβέστωσι, ἀσπρισιά, ἄσπρισμα 2, ἀσπρό-
γειασμα, μπατάνισμα. 2) Τὸ λευκὸν ἀπόπλυμα τῆς
σκάφης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγινε ζύμωσις ἄρτων πολλαχ.
Συνών. γαλάτωμα 2, γαλαχτιά 1. 3) Τὸ γαλακτώδες
ὑγρὸν, ὅπερ παράγεται, ὅταν ζυμώνων τις διαβρέχῃ τὰς
χεῖρας ἢ χύνην ὑπὸ τὴν ζύμην ὀλίγον ὕδωρ, καὶ ὅπερ
χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς καλλυντικὸν τοῦ προσώπου Ἀθῆν.:
Γνωμ. Νοικοκυρὰ ποῦ δὲ πλένεται μὲ γαλάχτισμα δὲν εἶναι
νοικοκυρὰ (διότι δὲν ἤξεύρει νὰ ζυμῶνῃ καλά).

γαλαχτίτα ἢ, Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.
Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γαλακτίτης = εἶδος λίθου, ὅστις
ὕγρανθεις καὶ τριβόμενος παράγει χυμὸν τινα γαλακτώδη.

Ἀγριόχορτον ἔχον ὁπὸν ὁμοιον πρὸς γάλα. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. γαλατίτσα 2.

γαλαχτίτσα ἢ, Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλαχτίτα δι' ὑποκαταστάσεως τῆς πα-
ραγωγικῆς καταλ. διὰ τοῦ -ίτσα.

Γαλαχτίτα, ὁ ἰδ.

γαλαχτόμετρο τό, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ μέτρο.

Εἰδικὸν ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ διαγινώσκεται ἡ πυ-
κνότης καὶ ἡ γνησιότης τοῦ γάλακτος.

γαλαχτούρα ἢ, Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαλαχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούρα.

Γίδα ἢ προβατῖνα γαλακτοφόρος.

γαλγανίζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Χαλδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Φλέγω, καίω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἔνθ' ἀν.: Ὁ ἦλεν γαλ-
γανίζ' ὁσήμερον Χαλδ. Ἐγαλγάντισε μας ὁ ἦλεν αὐτόθ.

γαλῆ ἢ, γαλέα Πόντ. (Ζησιν. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ.
Σινώπ.) γαλῆ Βιθυν. Θράκ. (Αἰν.) Καππ. Λέσβ. Προπ.
(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ. ἀ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. ἀγαλῆ
Θράκ. (Αἰν.) Ἱμβρ. Λέσβ. Χίος γαλέας ὁ, Πόντ. (Κο-
τύωρ. Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. γαλέα. Πβ. καὶ ἀρχ. γαλῆ.

1) Εἶδος ἰχθύος ὀλισθηροῦ καὶ φαιόχρου μετὰ μελα-
νῶν στιγμάτων Βιθυν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.)
Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ. ἀ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν.

2) Ἀγρία γαλῆ Θράκ. (Αἰν.) Ἱμβρ. Λέσβ. 3) Ἰκτίς,
ρυφίτσα Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ. Σαράχ.) 4) Ἀράχνη Καππ.

5) Ἡ νεροκολοκυθὰ Λέσβ. 6) Ἡ ψίχα τοῦ
ἀμυγδάλου Χίος.

Τὸ ἄρσεν. Γαλέας καὶ ὡς ἐπών. Πόντ.

γαλῆάγρα ἢ, Ἀθῆν. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Δῆμν.
Μακεδ. (Ἀρν. Βελβ. Θεσσαλον. Καταφύγ. Χαλκιδ.) Πε-
λοπν. (Μεσσ.) κ. ἀ.—Λεξ. Γαζ. (λ. πισστήριον) Περίδ.
Βυζ. γαλῆάγρα Μακεδ. (Χαλκιδ.) γαλῆάγρα Μακεδ.
(Χαλκιδ.) καλῆάγρα Ἀθ. Θεσσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) γα-
λῆάγρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γαλῆάγρα = παγὶς πρὸς σύλληψιν
γαλῶν.

1) Κλωβίον σιδηροῦν Πελοπν. (Μεσσ.)—Λεξ. Περίδ.

2) Κοχλιῶδες πισστήριον ἐν γένει τῶν βιβλιοδετῶν ἢ
ἄλλων ἐπαγγελματιῶν πρὸς ἐκθλίψιν ἐλαίων, κρηθηρῶν,

σταφυλῶν κττ. ἔνθ' ἀν. 3) Τὸ σφυρίον τοῦ πεταλωτοῦ
Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.)

γαλέος ὁ, σύννηθ. γαλῆος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γαλέος. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 42 (1930) 83.

1) Ὁ ἰχθύς γαλέος τῆς τάξεως τῶν σελαχοειδῶν σύ-
νηθ. 2) Τὸ σκυλλόψαρο πολλαχ. 3) Ὁ καρχαρίας

Πάρ. κ. ἀ. 4) Εἶδος πλοίου Μέγαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαλῆος ἐπών. Ἀθῆν. Κρήτ. καὶ ὡς
τοπων. Κύθν. Πάρ.

γαλῆόττα ἢ, Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Κρήτ.
Κύπρ. Μήλ. Νάξ. Πάξ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ.—Λεξ.
Αἰν.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *galeotta*.

Εἶδος πλοίου μακροῦ καὶ ταχυπλόου: Ἀσμ.

Πέντε φεργάδες εἵμαστε καὶ δεκοχτὼ γαλῆόττες

κ' εἴχαμε σκλάβους ὁμορφους ἔς τὴν ἄλυσσο δεμένους

γαλέρα ἢ, ὡς ναυτικὸς ὄρος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *galera*.

Εἶδος πλοίου ταχυπλόου συνήθως πολεμικοῦ ἢ πει-
ρατικοῦ.

γαλέττα ἢ, κοιν. γαλέττα Θράκ. (Σουφλ.) Κρήτ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *galletta*.

1) Ἀρτος διπυρίτης συνήθως σχήματος στρογγυλοῦ
καὶ πεπλατυσμένου κοιν. β) Λευκὸς μαλακὸς ἄρτος
Θράκ. (Σουφλ.) 2) Τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοῦ πλοίου ἀπολή-
γον εἰς ῥόμβον πεπλατυσμένον ὡς ναυτικὸς ὄρος πολλαχ.

3) Πήλινον δοχεῖον κατάλληλον διὰ μεταφορὰν τρο-
φῆς Κρήτ.

γαλεττάκι τό, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαλέττα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Μικρὰ γαλέττα. Συνών. γαλεττίτσα.

γαλεττίτσα ἢ, σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαλέττα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίτσα.

Γαλεττάκι, ὁ ἰδ.

γαλευτήριν τό, Κύπρ. γαλευτήρι Πάρ.—ΠΓενναδ.
Γεωργ. Γλωσσάρι. 13.

Ἐκ τοῦ ρ. γαλεύω. Ἡ λ. καὶ μεσν. ἰδ. Μαχαιρ.
(ἐκδ. R Dawkins) 1,32 καὶ 241.

1) Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέλγουν τὸ γάλα Κύπρ.
Πάρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. ἔνθ' ἀν. 1,32 «ἐτσα-
κίστην τὸ γαλευτήριν καὶ ἐχενώθην τὸ γάλαν». 2) Γα-
λακτοκομεῖον ΠΓεννάδ. ἔνθ' ἀν.

γαλευτῆς ὁ, Κύπρ. Θηλ. γαλευτῖνα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαλεύω.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀμέλγει. Συνών. ἀρμεγάρις 1,
ἀρμεγὸς 1.

γαλεύω (I) ἀμάρτ. γαλεύκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ.
(ἐκδ. R Dawkins) 1, 32.

1) Ἀμέλγω: Πῆσιν οἱ βοδ-δοὶ νὰ γαλέψουσι τὰς κου-
έλ-λες (βοδ-δοὶ=βοσκοί, κουέλ-λες=προβατίνες). Ἡ σημ.
καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. ἔνθ' ἀν. «ὁ ἅγιος Μάμας...ἐπιάν-
νεν τοὺς λέοντας καὶ ἐγάλευν τους καὶ ἐπολόμαν τυρίν
καὶ ἐτάγιζεν τοὺς πτωχοὺς». Συνών. ἀρμέγω 1. 2)

